

- Στιώνδας
Πυθόδωρος
Δαμάλιος
Τισυμένης πυθονία
10 Πολύνικος ὀλυμπιονίκης
Δαμοφίλος
Παραβύτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητής, ὁ νῦν καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἀλλῃ πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίευσεν νεωστὶ ἐν *Mith d. Arch. Institut.* 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξηγήσιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐσθμερίδος ταύτης (σελ. 53, πίν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαίου ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὐτῆς κ. Heydemann εἶνε ὁρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυβολίαν, καλῶς ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀρᾷ πρώτων ἐκφράσωμεν αὐτῷ, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀγνοοῦσι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμηνείαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνερέρετο πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπησσης, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῇ γιγῶν ἱσταμένην γυναῖκα Μάρπησσαν, τὸν δὲ ὀπισθεν ἐχόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυγίτωνά πολεμιστὴν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἰδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρέτρας περὶ δέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἰδαν ἱστάμενον πολεμιστὴν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀυγκέα· προσέτι δὲ ὁρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδ-

χθήμεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικείαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμεν λοιπὸν πρὸ τῆς ἱσταμένης γυναικὸς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπησσης τρεῖς μορφάς, ἐνθ' ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὁρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἰδας ἐκληρθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμις, εἰς ἣν ἀνήκουσι τὸ τε λειψάνον τῆς δευτέρας φαρέτρας καὶ τὸ δεύτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μάρπησσαν ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληρθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ἐν τοξεύουσι τὰ τῆς Λητοῦς τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἰδας καὶ Ἀρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἵλκυσε τὴν μητέρα αὐτοῦ Λητὴν τὴν τοῦ Διὸς κυδὸν παρὰ κούρην, ἐρχομένην εἰς Πυλὸν διὰ τοῦ καλλιγόρου Πανοπῆρος (Ὁμ. Ὀδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πaus. βιβλ. Γ', 18, 9). Τὸ δὲ ὄρθον τῆς ἐρμηνείας τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαίου ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὅποτον ἔχει παρμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παραστάσιν (βλέπε *Mon. del Inst.* 1836, πιν. X), παρὰ ταῖς μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποίου πρὸς ἄσιν πάσης ἀμυβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ δνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΑΕ (τῷ) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΔΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΞ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Σελ. 109 ἑξ.

Μετά τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὧδε: λίθους αὐτῷ παρεχ[ο]μέν[οι] κατλ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτως: εἰς τὸ τεῖχος κατὰ ὑποδοχὴν πηλ[ῆ]ος. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ προσθέντο, ὅτι λάβη τινὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανμοιούτυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παροράματα τοῦ ἐκδοτοῦ εἶναι: Α 2: ταμίαν τὸν θεῖον. Β 23: ναύλοσ. -37. ΠΕρακῶς. -38: θυροκινκλίστιν (οὐχὶ θυροκινκλίστιν). Χ. Τ.